Td001_8

Π’ αυγενικό κι αν βγήκαμε σ’αρχοντικό θα πάμε
ελάτε παλικάρια μου να ζήσου με τ’ εμένα
να πάμε στον αφέντη μας στον πολυχρονιμένο
απού ’ναι νιος και ταπεινός στουν κόσμου ξακουσμένος
που ’χει τα σπίτια τα ψηλά με κόκκινα παρμάκια
για να τ’ ανέβω δεν μπορώ και πίνω τα φαρμάκια
άνοιξε πόρτα μ’ άνοιξε πόρτα μου κα-να-ρένια
έχω δυο λόγια να σου πω και κείνα ζαχαρένια.
Ποιος είσαι συ ν’ ανοίξω γω ν’ ανοίξω νά ’μπεις μέσα.
Εγώ είμαι που σου τα ’στειλα στο μαντιλάκ’ κρυμμένα
τα μήλα τα δαμάσκηνα τα τουρφαντά τα κεράσια
για να τ’ ανέβω δεν μπορώ και πίνω τα φαρμάκια.